

Sygn. akt II PK 327/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko B. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt VII Pa 160/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 26 marca 2014 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 1 lipca 2013 r., którym oddalono powództwo A. B. o zasądzenie od pozwanego B. Spółki z o.o. w W. odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego i niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 3¹ k.p. w związku z art. 104 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 95 k.c. w związku z art. 98 k.c. w związku z art. 104 k.c. w związku z art. 300 k.p., a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 1

pkt 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 253 k.p.c., art. 386 § 6 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecnictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów

prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), co prowadziłoby do uwzględnienia skargi kasacyjnej.

Zdaniem skarżącej, zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem art. 386 § 6 k.p.c., albowiem w uzasadnieniu poprzednio wydanego przez Sąd Okręgowy wyroku w tej sprawie (z dnia 27 stycznia 2012 r., VII Pa 44/11), którym uchylono wyrok Sądu Rejonowego i przekazano mu sprawę do ponownego rozpoznania, „zawarto wytyczne, zgodnie z którymi w toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy był zobowiązany zbadać okoliczności wypowiedzenia umowy o pracę A. S. w aspekcie uprawnień przedstawiciela strony

pozwanej dokonującego tego wypowiedzenia, którym był J. S., na podstawie akt sądowych sprawy A. S.. Sąd pierwszej instancji nie wykonał tych wytycznych. Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyznał, że sąd pierwszej instancji nie w pełni zastosował się do wytycznych Sądu Okręgowego i zaniechał przeprowadzenia dowodu z akt sprawy sądowej dotyczącej wypowiedzenia umowy o pracę A. S.) w powyższym zakresie, jednak uchybienie to w ocenie tego sądu nie miało wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem przedmiotowe okoliczności zostały ustalone na podstawie innych dowodów, którym sąd dał wiarę, a przede wszystkim w oparciu o dowód z przesłuchania świadka A. S.”.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mogą być podstawą skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania (art. 398³ § 2 k.p.c.). Wynika z tego, że skarga kasacyjna może być uznana za oczywiście uzasadnioną w zakresie zarzutów naruszenia prawa procesowego, jeżeli we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżący wykaże zarówno to, że doszło do naruszenia takich przepisów, jak również to, że takie naruszenie mogło mieć istotny (i konkretnie jaki) wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy. W odniesieniu do zarzucanego przez skarżącą naruszenia art. 386 § 6 k.p.c. oznacza to konieczność zawarcia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyводу, który dawałby podstawę do stwierdzenia, że w oparciu o akta sprawy sądowej A.S. można by poczynić inne ustalenia co do reprezentacji strony pozwanej przy wypowiadaniu jej umowy o pracę niż te, których dokonano w sprawie w oparciu o jej zeznania w charakterze świadka i pozostałe przeprowadzone dowody oraz że te ustalenia mogłyby w istotny sposób rzutować na ocenę uprawnień osoby wypowiadającej umowę o pracę powódce do dokonania tej czynności. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia takich wymogów. W jego uzasadnieniu podnosi się bowiem jedynie, że „brak wykonania wytycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z dnia 27 stycznia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VII Pa 44/11, skutkowało niewyjaśnieniem w sposób precyzyjny uprawnień J.S. dokonującego wypowiedzenia powódce umowy o pracę, a okoliczność ta ma istotne znaczenie dla niniejszej sprawy”, co nie jest wystarczające do wykazania możliwości istotnego wpływu naruszenia art. 386 § 6

k.p.c. na wynik sprawy, skoro nie wynika z niego, jaki skutek, odmienny od poczynionych już w tym zakresie ustaleń, dałoby „wyjaśnienie w sposób precyzyjny uprawnień J. S.” na podstawie akt sprawy sądowej A.S. oraz jakie miałyby to znaczenie przy ocenie jego uprawnień do wypowiedzenia umowy o pracę powódce. W takiej sytuacji nie ma podstaw do uznania, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wykazała jej „oczywistość”, bowiem brakuje w uzasadnieniu tego wniosku takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa procesowego w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., tzn. z uwzględnieniem konieczności wykazania istotnego wpływu naruszenia art. 386 § 6 k.p.c. na wynik sprawy. Treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie pozwalają tym samym na stwierdzenie na „pierwszy rzut oka”, że skarga kasacyjna podlegałaby uwzględnieniu, a tylko wtedy mogłaby być uznana za oczywiście uzasadnioną.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.